

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקנ"ט
ערב שבת קודש חוה"מ פסח
ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ב שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' יצחק אהרן ב"ר וואלף ע"ה ספיוואק

נפטר ביום כ"ו ניסן ה'תשמ"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדו

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

אולי ישנו אחד מחמש מאות שהוא בטלן ורוצה שמשיח יבוא...

מגיע זמן שרק אחד מחמש מאות ירצה לצאת מהגלות, אף שכל השאר הם גם כן בני אברהם יצחק ויעקב, וכולם גם שמעו שמושה רבינו בישר בשמו של הקב"ה שהגיע הזמן ד"כקד פקדתי", ואעפ"כ צועקים נהי' כגוים!... ● ד' ימים קודם לקחו את הטלה וקשרוהו לכרעי המטות, ואעפ"כ כשהגיע היום האחרון רצו כולם להשאר, ורק אחד מחמש מאות לא התפעל, וגם לא הכין שום צידה! ● מודיעים לאותו אחד שביכולתו לפעול שיהי' רק אחד מחמישים, ובאם יתעקש - יפעל שיהי' רק אחד מחמש, ובאם יעבוד יותר קשה - יפעל שמזויינים יצאו כל בני ישראל ● משיחת אחרון של פסח ה'תשכ"ה - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

לגאולתינו עתה:

לכאורה יכולים לטעון, כיצד אפשר לתבוע מיהודי לבער את היצר הרע הפרטי ולהתגבר על הסביבה כו', כאשר ישנו ה"אקדמי" טענתו² שסביבתו הקרובה וגם הרחוקה אינם כן, על-דרך "אחד הי' אברהם"³ וכל העולם הי' מעברו השני (שזה בא ביחד עם שאר הירושות שירשנו מאברהם אבינו),

א. אחרון של פסח ענינו הוא גאולת משיח (לפי שמאיר בו הארת גילוי המשיח).

ולכאורה, איזה קשר ושייכות יש למשיח עם פסח, הרי הגאולה העתידה תהי' מגלות אדום ולא מגלות מצרים?

והביאור הוא, שכל זמן שלא באה הגאולה ע"י משיח, עדיין לא נשלמה גאולת מצרים.

ב. והנה, מגאולת מצרים ישנה הוראה

(2) זהר ר"פ וישב (קעט, ב). וראה נדרים לב, ב (ובפי' הרא"ש). קה"ד פ"ד, יג. פ"ט, טו (ח). ועוד.

(3) יחזקאל לג, כד.

(1) "היום יום" כב ניסן. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1298.

טז. אמנם, בזה גופא, ב' אופנים:

(א) הביטול במשך כל היום לאלקות (כמו בשעת התפלה) הוא רק בפועל, ז.א. שבאמת, בנפשו פנימה, יש בו עדיין ישות, אלא שמצד הביטול שפעל בתפלתו שמאיר אצלו בגילוי, לא נרגש הישות.

והיינו אשר קריעת הים והפיכתו ליבשה הוא אצלו רק בהנוגע לפועל, אבל לא נהפך הים ליבשה. כי בפנימיות נפשו נשאר אינו דומה כלל בשעת התפלה לשאר משך היום.

(ב) הביטול במשך כל היום הוא בכלול - בהנוגע לפועל וגם בפנימיותו - גם מתקיים בו שויתי הוי' לנגדי תמיד.

ריחוק הערך בין שני אלו - מובן מריחוק הערך שבין הבינוני ואפילו צדיק שאינו גמור ובין צדיק גמור. בבינוני ואפילו בצדיק שאינו גמור נמצא רע אלא שכפוף ובטל הרע לטוב מחמת מיעוטו ולכן נדמה לו כי ויגרשהו וילך לו כולו לגמרי. ובצדיק גמור אין בו רע כלל (תניא פ"י).

יז. וזהו אילו קרע לנו את הים ולא העבירנו בתוכו בחרבה, אלא במעט רפש וטיט, דינו. קריעת הים באופן שנשאר חלק מהמים במציאות מים (שזהו ענין רפש וטיט) מורה אשר אף שנהפך הים ליבשה מ"מ א"א לכל הטוב להתגלות - כיון שיש עדיין אחיזה ומציאות הרע באותו מקום. והוא אופן א' הנ"ל - בינוני ואפילו צדיק שאינו גמור.

וגם* על זה אומרים דינו, כי היו מושקעים במ"ט שערי טומאה ומוכרחים היו לברוח העם (עייני תניא פל"א) והעברה לדרגת בינוני שלא יעבור עבירה לעולם וכו' (ראה תניא פי"ב) ה"ז עלי' נפלאה ובפרט לעבור לדרגת צדיק שאינו גמור שהוא מדרגה נעלית ביותר ע"ד שע"ז נאמר בראת צדיקים כו' אהב"ת כו' עולמך תראה בחיך כו' (תניא פי"ד).

וזהו כמה מעלות טובות למקום עלינו, בין עצם קריעת הים ובין שהעבירנו בחרבה, כי בזה נתנו לנו את הכח להפך את הרע כולו לטוב, לא רק בפועל כ"א גם בפנימיות, אשר גם בנפשו פנימה יהי' שויתי הוי' לנגדי תמיד.

(* הקטעים שהודגשו בקטע זה נוספו ע"י כ"ק אד"ש מה"מ בדף נפרד וסימן את מקומם בפנים השיחה במספרים 4 ו-5 מוקפים בעיגול. המו"ל.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

כגוים!...

שומעים ממש רבינו שהוא יוליכם במדבר העמים, ושמה יהיו להם תרי"ג מצות במקום הז' מצות בלבד שיש להם פה (במצרים), והיציאה לא תהי' בחשאי אלא ב"שטורעם", וד' ימים קודם לקחו את הטלה באופן כזה שהיכן שרק פנו ראו אותו – מאחר וקשרוהו לכרעי המטות, ואעפ"כ כשהגיע היום האחרון רצו כולם להשאר, ורק אחד מ-500 לא התפעל מכך, וגם לא הכין שום צידה! ועד"ז הוא גם בגאולה האמיתית והשלימה מהגלות הנוכחית:

הגאולה העתידה לא תבוא ע"י רדיפה אחרי הגוים, כולל ה"גוים" מבני ישראל ("די אידישע גוים"), והגוי אשר בקרבך, אלא דוקא ע"י ה"קחו לכם צאן"⁸, וע"י שזה יהי' בפרסום.

ומה שישנם ארבע מאות תשעים ותשע איש נגדו, ובינתיים הרי יבזו אותו – הנה, ע"י עמידתו בתוקף, אזי מ-499 נהי' 49, עד שזה הופך לארבע בלבד...

ואע"פ שכשמישיח יבוא, הוא יקלקל לו את העבודה ("דעם דזשאב"), את הרבנות, את כתיבת החיבור ומכירתו, והוא יתבטל לגמרי ממציאיותו ("אינגאנצן אויס מהות") ויתבלבל – אבל אולי ישנו אחד מחמש מאות שהוא בטלן ורוצה שמישיח יבוא, אזי מודיעים לאותו אחד שביכולתו לפעול שיהי' רק אחד מחמישים, ובאם יתעקש – יפעל שיהי' רק אחד מחמש, ובאם יעבוד יותר קשה – יפעל כפירוש השני⁷ ב"חמושים", שמזויינים יצאו – בכלי זיון, כל בני ישראל, ללא הבט על כך שהיו עבדים מרודים במצרים מאתיים ועשר שנה.

ומה שזה לוקח זמן – זהו רצון הבורא.

(7) שמות ג, טז.

(8) בא יב, כא.

(9) רש"י בשלח שם ממכילתא שם.

קריעת ים סוף וענינה בעבודת האדם

בקשר עם חג שש"פ וקריעת ים סוף, הננו מביאים (בעמוד 15) צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ליל ב' דחה"פ ה'תשח"י, בביאור המאמר "אילו קרע לנו את הים ולא העבירנו בתוכו בחרבה - דיינו"

(השיחה נדפסה בלקו"ש ח"ג ע' 1016 ואילך)

להלן פענוח הצילום (התיבות שנוספו בכת"ק באו בהדגשה):

טו. אילו קרע לנו את הים ולא העבירנו בתוכו בחרבה דינו:

קודם חג הפסח הביאו לי הגדה שיש עלי' הסכמה של **אאמו"ר ז"ל**. בהגדה זו מפרש פיסקא הנ"ל, ולא העבירנו בתוכו "בחרבה" רק שהי' רפש וטיט דינו. פירוש זה מקורו באבודרהם.

וצריך להבין, מהו גודל המעלה כ"כ בזה שהעבירנו בחרבה ולא במעט רפש וטיט **כלשון האבודרהם? ובפרט** ששאר המעלות טובות שחושב כאן הם מעלות נפלאות ביותר, וכמו יציאת מצרים, קריעת ים סוף, מתן תורה, כניסה לארץ ישראל ובנין בית הבחירה, ואיזה תפיסת מקום יש לגבי המעלות הללו מה שהעבירנו בחרבה **בלא תערובת מעט** רפש וטיט?

ויובן זה בהקדים המבואר בדא"ח ענין קריעת ים סוף. ים הוא עלמא דאתכסיא ויבשה הוא עלמא דאתגליא. וענין קריעת הים, הפך ים ליבשה, הוא אשר בחי' עדאת"כ האיר בגילוי **ממש כמו עדאת"ג**.

ב' בחי' אלו – עדאת"כ ועדאת"ג – ישנם בעבודה בנפש האדם. כל **אחד** ואחד, בשעת התפלה הוא בהתעוררות טובה, ובמשך כל היום אין נרגשת אצלו ההתעוררות שבתפלה, ונשארת בהעלם.

כי גם כאשר עבודתו בתפלה פועלת על הנהגתו שבכל היום, אשר הנהגתו היא כדבעי, מ"מ יש חילוק גדול **גם** אצלו בין כל היום לשעת התפלה, כי בתפלה הוא בביטול לגמרי לאלקות, ובפרט בהשתחואות שבתפלה (ראה תניא פל"ט), וטוב זה בהעלם הוא **במשך היום**.

וזהו"ע קי"ס אשר המכוסה יאיר בגילוי, ובעבודת האדם הוא אשר במשך כל היום יהי' בביטול לאלקות כמו בשעת התפלה.

וע"ד סגנון פירוש הבעש"ט ע"פ שויתי הוי' לנגדי תמיד י"ל: "שויתי", כל הענינים הם בהשוואה, **גם** בעניני הרשות בכל דרכך – דעהו כמו בעניני תורה ותפלה, כי – הוי' לנגדי תמיד.

ותובעים ממנו לא רק שלא יתפעל, אלא גם שהעולם יראה אצלו על המשקוף את הדם, עד שפרעה עצמו יבוא ויאמר לו – אנא לך לקבל את התורה, ושעוד יתן לו כסף וזהב!...

הנה רואים ביציאת מצרים, שלא רק "חצי" מבני ישראל לא יצאו (או לכל-הפחות קרוב לחצי), אלא כמרז"ל על הפסוק⁴ "וחמושים עלו בני ישראל" – ש"חמושים" הכוונה אחד מחמש, כלומר, שבפועל רק אחד מחמשה מבנ"י יצא ממצרים! אח"כ יש דעה שני⁵ האומרת שרק א' מחמישים יצא, ודעה שלישי⁶ אומרת שרק א' מחמש מאות, והשאר רצו להשאר במצרים.

ולכאורה דרוש ביאור מהי המחלוקת במדרש הנ"ל – שאחד אומר שיצאו א' מחמש, בא תנא שני ואומר "שבח" על בנ"י שרק א' מחמישים, ותנא שלישי אומר "שבח" שזה הי' א' מחמש מאות?...

ג. אלא שהמדרש בא ללמדנו הוראה באיזה אופן תהי' הגאולה עתה, שהיא סיום וחותם גאולת מצרים

– שאחרון של פסח הרי מסיים ("שליסט אפ") את יום הראשון דחה"פ, והיום הראשון דפסח הוא מורה דרך והוראה כיצד להגיע לאחרון של פסח, היינו, שיום הראשון דפסח מלמדנו באיזה אופן צריכה להיות ההכנה להגאולה דמישיח, וע"י העבודה דיום א' של פסח באים להגאולה דמישיח באחש"פ –

וההוראה היא:

מגיע זמן שרק אחד מחמש מאות ירצה לצאת מהגלות, אף שכל השאר הם גם כן בני אברהם יצחק ויעקב, וכולם גם שמעו שמישה רבינו בישר בשמו של הקב"ה שהגיע הזמן ד"פקד פקדתי"⁷, ואעפ"כ צועקים נהי'

(4) בשלח יג, יח. מכילתא עה"פ, הובא בפרש"י עה"פ.

(5) ריעיא מהימנא בוח"ג קח, ב. מכילתא שם.

(6) מכילתא שם.

הכתוב¹⁶, עאכו"כ בנוגע לאמורא, וכ"ש בנוגע לאמורא כרבא?

אלא הגמ' רוצה שנלמד מרבא, שהרי לא ה' גדול מרבא, והוא נשאר רבא גם לאחר שעשה טעות זו, ואדרבה, בזה התבטאה גדלותו – שידע לומר "טעות הן ביד".

[. .] לא מצאתי בכל השו"ע שמותר לוותר על ה"ג עיקרים למען החינוך ד"ממלכתי דתי"... או על שמירת השבת – אוי ואבוי לשמירת שבת שכזו...

שיכריז שהוא עשה טעות! אפי' על משה רבינו כתוב "וישמע משה ויטב בעיניו"¹⁷, משה רבינו ה' שמח על כך שהעמידו אותו "על טעותו"¹⁸.

שידבר לענין ("צום פוינט") ויקבלו את תביעתו, ולא ימסרו את א"י לגוים, לארמי, שהכוונה בזה היא לכל השבעים אומות העולם.

רק גוי שהתגייר כהלכה יכול להיות יהודי ע"פ תורה!

וכשהחוק יתבטל ייזכרו כעבור שבוע וכו' שהי' פעם חושך כפול ומכופל ויצאו ממנו.

ואפילו אם היל"ת החוק יתקבל, לא יתכן שהמצב ישאר כפי שהוא, כי אם החוק מתקבל – אין לבא-כח הדת שום מקום סביב השולחן העגול (של הממשלה).

(תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח ה'תש"ל - בלתי מוגה)

16) ב"ב קכג, א. וראה פסחים ג, א. 17) שמיני י, ב. 18) ראה פרש"י עה"פ שם.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ד שת"כפ ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש

לזכות הרה"ח יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,
ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו
ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו
לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

וכשם שאז נהגו בתוקף כך צריכים להתנהג עכשיו כו', מפני שרק עי"ז יביאו את הגאולה.

ד. [. .] הוראה* נוספת שאנו למדים בקשר עם הגאולה העתידה:

באחרון-של-פסח מפטירין "עוד היום בנוב לעמוד וגו"¹⁰, לפי שבליל פסח היתה מפלתו של סנחריב¹¹.

ולכאורה תמוה: הרי מפלת סנחריב היתה בליל א' דחג הפסח ולא באחש"פ?

והענין, לפי שבהפסחה זו מבואר נצחונו של חזקי', שביקש הקב"ה לעשותו משיח¹² ובאחש"פ מאיר גילוי הארת משיח.

ועוד יוטר: כו"כ פרטים המבוארים בהפסחה זו לא נתקיימו בנצחונו של חזקי' ויתקיימו בביאת משיח צדקנו¹³, כמו "וגר זאב עם כבש וגו"¹⁴, וגם ענין קיבוץ גלויות וכו'.

והנה מסופר שחזקי' בטח בה' לגמרי, עד שאמר "אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ו[אפילו] לא לומר שירה אלא אני ישן על מטתי ואתה עושה"¹⁵, ואף ששבנא וסיעתו,

(* להבנת ושלימות הענין בסעיף זה הוצרכנו לשלב בו קטעים משיחת אחש"פ ה'תשל"ב (נדפסה בלה"ק בלקו"ש ח"ז ע' 5-274). המו"ל.

10) ישעי' י, לב ואילך.

11) שו"ע אדה"ז או"ח סי' ת"צ סי"ג.

12) סנהדרין צד, א. וראה מחזור ויטרי בכל זה.

13) וכמבואר גם ברמב"ם (הל' מלכים פי"ב הי"א) שקאי על ימות המשיח – רק שלשיטתו ה"ז משל וקאי על או"ה (ע"פ לקו"ש שם).

14) ישעי' יא, ו.

שהם היו הרוב בסנהדרין, אמרו שע"פ תורה צריכים לעשות שלום ולילך בדרך הטבע¹⁶, מכל-מקום מאחר ששמע מישעי' נביא ה' בשם הקב"ה "כה אמר ה' אל תירא וגו' והפלתיו בחרב בארצו"¹⁷ בטח בה' לגמרי, עד שהלך לישון על מטתו, וערבה לו שנתו מצד בטחון זה, והקב"ה עשה המלחמה כמו"ש¹⁸ "ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור וגו'".

ובזה ישנה ההוראה מחזקי':

כשם שחזקי', ששמו הוא חזק י-ה¹⁹, לא התפעל ולא התחשב בכל מחנה אשור שביניהם נמצאו גם... רבנים²⁰, ואכן אצלם ה' הרוב כפי שהגמ' מספרת בסנהדרין²¹, אלא חזקי' שמע מה שישעי' הנביא אמר לו, שישעי' נדמה להם כמשה – עד"ז צריך כאו"א לבטוח בביאת המשיח בבטחון גמור בלי שום פקפוק,

ובאופן ד"אחכה לו בכל יום"²² שמחר ממש יבוא משיח – גם כשמצד "חשבונות" של שכל [וטבע] אינו רואה שום מקור לזה, ובטחון זה עצמו ימהר ויחיש את ביאתו, בקרוב ממש.

15) אי"ר פתיחתא ל. שם פ"ד, טו.

16) סנהדרין כו, א.

17) מ"ב יט, ו-ז. ישעי' לז, ו-ז.

18) מ"ב שם, לה. ישעי' שם, לו.

19) כ"ה בהנחה. וראה סנהדרין צד, א (ובחדא"ג מהרש"א שם): שחזקו יח.

20) כמדומה שאמר כ"ק אד"ש "מהסנהדרין" – המניח.

21) סנהדרין כו, א.

22) עיקר הי"ב מה"י"ג עיקרים.

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיית וברוחניות

נדבת מהישראל יומות

טוענים שזה לא מתקבל ב"חוצה"...

א. הטעם מה שענין הנ"ל [אכילת "סעודת משיח" באחש"פ מצד "גילוי הארת המשיח" אז] נתגלה ע"י הבעש"ט¹ דוקא י"ל שהוא לפי שכללות ענינו של הבעש"ט שייך לגילוי המשיח, וכידוע מענה מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו "אימתי קא אתי מר" – "לכשיפוצו מעינותיך (מעניות הבעש"ט) חוצה"².

וכמו שכללות תורת הבעש"ט, מדור לדור היא מתפשטת יותר, עד לאלו שנמצאים ב"חוצה" בדרגא הכי תחתונה – כ"ה גם בנוגע ל"גילוי הארת המשיח" ו"סעודת משיח" דאחש"פ, שבדורותינו אלה נתפשט הענין בין כו"כ מבנ"י.

ומכיון ש"תורה על הרוב תדבר", הרי מובן שענין הנ"ל שייך גם לאלו שמצד עצמם אין מרגישים "גילוי הארת המשיח" (שהרי אלו שמרגישים זה מצד עצמם, הם לע"ע רק מיעוט) – שגם הם, ע"י קיום ההוראה דאכילת "סעודת משיח", נעשה "הענין" חלק מגופם (וע"ד דבאכילה דמצוה אין נוגע הכוונה³) ובמילא גם קל יותר שע"י ההתבוננות והציור בזה, יוכלו גם הם להרגיש גילוי זה,

כי הרי הוא כבר "עומד אחר כתלנו" – ועוד יותר "משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" היינו שכבר ישנם "חרכים" (פרצה) בהכותל. ומכיון שכבר קרוב מאד לביאת המשיח, "מארגן קומט משיח", לכן גם היום – באחש"פ, (אף שנמצאים בגלות עדיין, אבל הכותל המפסיק בין הגלות להגאולה הוא כבר פרוץ, כנ"ל), מאיר גילוי הארת המשיח באופן שכאו"א יוכל להרגיש זה.

ועי"ז גופא מה שבזמן הגלות עושים "סעודת משיח", שבה מראים אז אידן אנערקענען ניט דעם גלות – פועלים שבקרוב ממש וועט מען פארברענען די ווענט פון גלות כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר ויתגלה משיח ויוליכנו קוממיות לארצנו.

ב. ישנם הטוענים שלא כל מוחא סביל דא לקבל ענין הנ"ל – שלכאו"א מאיר הארת המשיח, ואדרבה, ע"י שמיעת ענין כזה יתבלבלו וכו'.

אמנם באמת אינו כן, כי כבר נשתנה המצב, וכבר בא הזמן שגם ה"חוצה" יכול לקבל ענין זה, ורק צריכים להסיר הפחדים אצל אלו שצריכים להביא ענין זה לה"חוצה", וכשיאמרו את הענין בפשיטות (בלי שום פקפוק) – ע"י שיחזקו האמונה שלהם עצמם – יתקבלו⁴

(1) ראה גם היום יום ע' מז.
 (2) אנה"ק של הבעש"ט נדפס בסוף הספר בן פורת יוסף ובכ"מ.
 (3) שו"ע אדה"ז סתע"ה סכ"ח.
 (4) ועי"ז מה שדובר בהתועדות דשבת הגדול (תשל"ב) בנוגע פעולת ישראל על בכורי מצרים, שע"י שאמרו להם "זבח פסח הוא לה' שיהרוג בכורי מצרים" בתוקף ובפשטות (אף שהיו אז עדיין בגלות מצרים), פעלו שנתקבל זה גם אצל בכורי מצרים, ועד כדי כך, שעשו הבכורות מלחמה כו" (ראה שו"ע אדה"ז ר"ס ת"ל). ואם ב(בכורי) מצרים כן, בישראל מאמינים בני מאמינים – על אחת כמה וכמה.

– הרי על השולחן מונח הענין ד"עגלה ערופה"⁶ ויש לעסוק בזה, וכבר בשבת הגדול היו צריכים לעסוק בזה, כיון שיומיים לאחר-מכן יבוא גוי ארמי וירצה לאכול מקרבן פסח [בדוגמת המסופר בגמרא⁷ אודות "ההוא ארמאה דהוה סליק ואכיל פסחים בירושלים" עד שבא לר' יהודה בן בתירא כו"⁸].

זוהי הרי הנקודה ("דער אויפטו") של חג הפסח – "כל בן נכר לא יאכל בו"⁹, כי עד פסח לא ה' הבדל בין ישראל לעכו"ם, אבל בפסח ציוה הקב"ה "משכו וקחו לכם"¹⁰, "משכו ידיכם מעבודה-זרה וכו"¹¹, וכך נוצר עם ישראל.

אמנם "עבירה גוררת עבירה"¹², אבל סוף כל סוף יגיעו לגבול ובעוד כמה ימים כבר לא יוכלו להבחין [מיהו יהודי ומי לא], ה' לא תהי'!

ולאחרי כל זה טוענים ש"נגזרנו לנו" – הוא יושב בחו"ל, ובא"י הרי ישנם רבנים, שהם יתעסקו שם בזה.

זהו הענין ד"עצמות היבשות"¹³, שחסרה החיות כדי ללחום את מלחמת ה'.

ג. הם אומרים שארגנו אסיפה – אבל מה התכלית מזה? תכלית האסיפה היתה צריכה להיות שיבטלו את הגזירה, ושאי" תהי' לעם ישראל ע"פ תורת ישראל (כהסיסמא הידועה)!

אמנם אסיפה הינה דבר מאוד טוב, שהרי "אז נדברו יראי ה' גו"¹⁴, אבל צריכים לחשוב גם על התכלית; עוה"ב בודאי יהי' לו גם על האסיפה, אבל צריכים לחשוב גם על התכלית!

אי אפשר להסתפק בתרבות בלבד, גם להיטלר ימ"ש היתה "תרבות". רודפים אחרי צדק ויושר ורוצים לקרב את הגוים – הרי הגוי אומר בפירוש שברצונו לעבור על האיסור ד"כל בן נכר" ולאכול מקרבן פסח, ושאינו רוצה למול את עצמו, לא בגלל שמפחד מדם, אדרבה, הוא בעצמו כבר ראה דם ובעצמו גם שפך דם, אלא כיון שאיננו רוצה לקיים מצוות.

לא מצאתי בכל השו"ע שמותר לוותר על הי"ג עיקרים למען החינוך ה"ממלכתי דתי"...

ד. יש לדעת ש"יד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה", ועליהם להודות ברבים שהם טעו.

אפי' רבא כאשר אמר הלכה בבית המדרש ולאחר-מכן חזר בו, הודה ואמר "דברים שאמרת לפניכם טעות הן בידי"¹⁵.

ולכאורה מדוע הגמ' צריכה לספר לנו א"ז, הרי אפילו "בגנות בהמה טמאה לא דבר

(6) ס"פ שופטים. והכוונה ברוחניות, כמובן.
 (7) פסחים ג, ב.
 (8) נתבאר בארוכה לפני-זה בהתועדות – שיחות קודש תשל"ח"ב ע' 69 ואילך.
 (9) בא יב, מג.
 (10) שם, כא.
 (11) מכילתא עה"פ. הובא בפרש"י עה"פ שם, ו.
 (12) אבות פ"ד מ"ב.
 (13) יחזקאל לז, ד – קרוב לתחלת הפטרת שבת חוהמ"פ.
 (14) מלאכי ג, טז.
 (15) עירובין קד, א.

"ייד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה!"

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. הצרה צרורה היא מה שטוענים: "יבשו עצמותינו ואבדה תקותינו נגזרנו לנו"¹, ועקב כך מרשים למסור את ארץ ישראל לידי גוים, רחמנא-ליצלן, ואומרים שכל גוי שיבוא ויאמר שהוא יהודי, ירשמו לו בתעודת הזהות שהוא יהודי, ותהי' לו דעה בארץ ישראל יחד עם כל שאר היהודים.

- אי אפשר לשנות את ה"אתם המעט מכל העמים"²! ישנם המון גוים כנגד כל יהודי - שיחיו בשלום ובשלחה, אבל בכמות הרי "אתם המעט".

ב. גזרו גזירה שמהיום הזה ולהבא, רחמנא ליצלן, כל הרוצה לבוא לא"י מספיק שיביא פיסת ניר שנרשם בה שהוא יהודי, ניר שניתן להשיגו בכמה דולר מפלוני-בן-פלוני שגר ברחוב פלוני.

וכששואלים אצל יהודי היושב בחו"ל: מדוע אתה שותק?! עונה הוא: ישנם הרבה דתיים ולא דתיים - שהם יעסקו בזה! וממשיך לטעון, שישנו שר בממשלה אשר אינו מוכן לזרוק את עצמו לכבשן האש שבביל זה.

ובאם הם לא היו מסכימים לכך, לא הי' קורה כל ההרס בארץ ישראל ובגולה! ומכיון שישנו שר בממשלה, ואצלו הוא "יבשו" - ו"השרים" . . במעל הזה ראשונה!³

הרי זו בכי' לדורות! זה נוגע לא רק לשנת תש"ל, אלא גם לשנים הבאות - הבן והבת שלך לא יידעו עם מי להתחתן, ובאם הם כן יידעו אזי הנכד והנכדה שלך לא יידעו

- שהרי אותו גוי (שקיבל ניר שהוא יהודי) מדבר בלשון הקודש, הוא הגן עליך (בצבא), וחושב שהוא יהודי.

מדוע אתה שותק ("פארוואס שווייגסטו")?!

עונה הוא: "אבדה תקותינו!" ישנו "סטאטוס קוו"... ולא רק "כהיתר נעשה לו" אלא "היתר נעשה לו"⁴ (ללא כ"ף הדמיון)!

[וכל זאת בידעו את הכתוב בעזרא⁵ "כי נשאו מבנותיהם להם ולבניהם והתערבו זרע הקדש בעמי הארצות ויד השרים והסגנים היתה במעל הזה ראשונה"!!]

הרבנים יושבים על מכונם, ו[דרשת] שבת הגדול כבר מסודרת, וכך גם כל שאר הענינים...

(1) יחזקאל לז, יא - מהפטר שבת חוה"מ פסח. (4) ראה יומא פו, ב (ובחדא"ג מהרש"א שם ד"ה ומה). ושי"ג. (2) ואתחנן ז, ז. (3) עזרא ט, ב. (5) שם.

הדברים אצל השומעים, ויפעלו פעולתם.

(משיחת אחרון של פסח ה'תשל"ב - מוגה. נדפס בלקו"ש ז"ע ע' 273-275)

משיח נמצא כבר ומשתתף ורוקד יחד עמנו...

[. ע"פ האמור לעיל מ"ש כ"ק מו"ח אדמו"ר² בפירוש הכתוב³: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" שיצי"מ היא ההתחלה והכח להגאולה העתידה, היינו, שהגאולה העתידה מתחילה כבר ביצי"מ, מובן, שגם עתה, בזמן הגלות, ישנו ענין הגאולה.

ומפורש הדבר במדרשי חז"ל - שכשגעתה פרתו אמרו שנחרב ביהמ"ק, וכשגעתה פעם שני' אמרו נולד מושיען של ישראל⁴, היינו, שבשעת החורבן נולד כבר מושיען של ישראל.

ועפ"ז יש לבאר דברי הגמרא⁵ בנוגע לשמו של משיח, "דבי רבי שילה אמרי שילה שמו . . דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו . . דברי רבי חנינה אמרי חנינה שמו . . ויש אומרים מנחם בן חזק' שמו", היינו, שכל אחד השתדל וחיפש להכניס שמו (של רבו) ב"משיח", ר"ת מנחם שילה ינון חנינה⁶ - כיון שגם בזמן הגלות ישנו משיח.

כ"ק מו"ח אדמו"ר הנהיג לרקוד באחרון של פסח ריקוד של משיח ("משיח'ס טאנץ")⁷. מאמר זה - "משיח'ס טאנץ" - אפשר לפרש בשתי אופנים: (א) ריקוד ששייך ומהוה הכנה למשיח, (ב) ריקוד שמשיח עצמו משתתף בו.

וכיון שהדבר תלוי בנו איך לפרש, נפרש כפי שכדאי לנו ("ווי עס לוינט אונדז") - כפירוש ה'ב' - שמשיח נמצא כבר ומשתתף ורוקד יחד עמנו הריקוד שלו...

ולכן, ניגנו עתה ניגון שמח - "ניע זשוריצי כלאפצי", ותחילה ניגנו הניגון של אדמו"ר הזקן ולאחריו "ניע זשוריצי כלאפצי" [כידוע שאצל כ"ק מו"ח אדמו"ר היו לפעמים מנגנים תחילה ניגון אדמו"ר הזקן ולאחריו "ניע זשוריצי כלאפצי", ולפעמים "ניע זשוריצי כלאפצי" תחילה ולאחריו ניגון אדמו"ר הזקן], וירקדו עם ניגון זה - "ניע זשוריצי כלאפצי" - "משיח'ס טאנץ".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן "א הארציגן ניגון" בתור הקדמה לניגון אדמו"ר הזקן, ואח"כ ניגון אדמו"ר הזקן, ולכפול בבא הרביעית ח' פעמים. ואח"כ אמר:]

עתה ניגנו "ניע זשוריצי כלאפצי", בשמחה רבה, ומתוך ריקוד - "משיח'ס טאנץ".

ובהתאם לב' הפירושים הנ"ל - יצייר כאו"א לעצמו שמשיח - שנאמר בו "ירום ונשא וגבה מאד"⁸, למעלה גם מאדה"ר (ואפילו כפי שהי' קודם החטא)⁹ - רוקד יחד עמנו, וגם,

(1) ס"ג בהשיחה. (6) ראה לקוטי לוי"צ לקוטים על מחז"ל ע' קו. (2) ד"ה כימי צאתך דאחש"פ תש"ח פי"ב (סה"מ) תש"ח ע' 164. (7) ראה שיחת אחש"פ תרצ"ה בסופה (סה"מ תשי"א ע' 247). (3) מיכה ז, טו. (8) ישע"י נב, יג. (4) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא. (9) ראה ספר הגלגולים פי"ט. הובא ונת' בלקו"ת צו יז, א. מסעי פט, ג. שה"ש בסופו. (5) סנהדרין צח, ב.

שריקוד זה הוא הקדמה ויש לו שייכות למשיח.

[ניגנו זשוריצקי כלאפצ'י, וכ"ק אדמו"ר שליט"א רמז בידו הק' שכאו"א ירקוד במקומו, וגם כ"ק אדמו"ר שליט"א רקד על מקומו בשמחה עצומה].

(משיחת אחרון של פסח ה'תשי"ב - בלתי מוגה)

כאשר יחפוץ בכך באמת - הוא יפעל זאת!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

[. .] צריכים לרצות רק דבר אחד, שיהי' "ומלאה הארץ דעה את הוי' כמים לים מכסים"¹, ובעבור זה יש להניח הכל בצד, העיקר שיהי' "לייחדא קוב"ה ושכינת' בתחתונים"².

וכאשר ירצו זאת באמת ויחפצו שמשח יבוא - יפעלו זאת! וע"ד שאמרו³ "יהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם" וכתוב "רצון יראיו יעשה"⁴.

והנה, הדיוק במילה "רצון" הוא - שלפני שהענין יבוא אצלו להרגש הלב, ואפי' עוד קודם שיונח אצלו ("אפגעלייגט") בחב"ד שבמוחין, וכל-שכן קודם שיתגלה בלבושים דמחשבה דיבור ומעשה - מספיק שיפעל זאת ב"רצון" בלבד ויחפוץ באמת שמשח יבוא, ללא הבט על כך שיהי' עליו לעזוב את כל עסקיו הגדולים בחו"ל, עם הכבוד, המציאות, הישות ושאר השטויות ("די איבעריקע שטותים") שלו, מכל מקום, הוא מוכן ורוצה שמשח יבוא והוא יהי' תלמידו

- משיח הרי ילמד תורה עם כל בני, אפי' עם האבות⁵ - גם הם יהיו תלמידיו, וכ"ש הוא, שנחות מהאבות, בודאי מתאים לו להיות תלמידו של משיח ("משיח'ס א תלמיד") - אזי, כאשר הוא יחפוץ בכך באמת, ויתכוון לזה בפשטות ללא שום פשטלאך אלא פשוט בגשמיות: שיבוא משיח - יהודי, נשמה בגוף, כפי שהרמב"ם אומר⁶ שמשח יהיה יהודי הוגה בתורה ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה כו', הנה אף שהענין לא הגיע עדיין למוחין ומדות וכל שכן למחשבה דיבור ומעשה, אלא ברצון בלבד, בכל זאת "רצון יראיו יעשה" - הוא יפעל זאת!

באם כל בני ישראל יתדברו ביניהם ויצעקו שהם רוצים שמשח יבוא, אזי הוא יבוא מיד, "כהרף עין"⁷, ללא הבט על כך שזה בלילה ושאר הענינים המובאים בגמ'⁸, אלא כפסק הרמב"ם⁹ ש"ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", וכמבואר בספרים¹⁰ שמשח כבר ישנו, רק שצריך להאיר אצלו המקיף דח", ותיכף כשיאיר תהי' הגאולה השלימה במהרה בימינו. (משיחת אחרון של פסח ה'תשט"ז - בלתי מוגה)

(1) ישע'י יד, ט. ושם: מלאה.

(2) ראה זח"ג רפא, א (ברע"מ). הובא בתניא ספ"י ובכ"מ.

(3) ברכות כה, ב.

(4) תהלים קמה, יט.

(5) סד"ה ועבדי דוד תרצ"ט (סה"מ תרצ"ט ס"ע 194).

(6) הל' מלכים פי"א ה"ד.

(7) מכילתא בא יב, מא. הובא בפרש"י שם.

(8) שבועות טו, ב. וראה גם עירובין מג, ב. ועוד.

(9) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(10) ראה שער הגלגולים פי"ג.

לעמוד נגדם בתוקף הכי גדול

[. .] דוקא בזמן הגלות, שאז הוא מצב של מלחמה נגד האויב ומתנקם, אשר חרפו אויבי הוי', ובפרט בעקבתא דמשיחא, אשר חרפו עקבות משיחך, אז משליך המלך אפילו חייו מנגד ומוציא ומגלה ומבזבז הכל. וכמבואר במאמרי כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע וביאורי כ"ק מו"ח אדמו"ר בענין אשר חרפו עקבות משיחך, אשר בזמן עקבתא דמשיחא יש אויבים שהם המלעיגים על כל עניני יהדות וצריך לעמוד נגדם בתוקף הכי גדול, ועד שמשום זה הי' משה רבינו עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה ובפרט מפני דרא דעקבתא דמשיחא, מחמת נסיון המלעיגים. דמשה הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון, יבוא טוב ויקבל טוב משוב דקאי על משה ומשיח, וכמבואר בשער האמונה ובכ"מ.

(קטע ממאמר ד"ה כימי צאתך גו', אחרון של פסח ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

מלך המשיח או רבינו?

דהנה כתיב ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד, שהוא למעלה מהאבות ומשה רבנו, וגבה מאד שהוא למעלה גם מאדם הראשון, דמאד הוא אותיות אדם אבל אי"ז בצירוף אדם כ"א בצירוף מאד היינו בלי גבול, ויש בזה ב' דעות דעה א' שהוא למעלה מאדה"ר כמו שהי' אחר החטא ודעה הב' שהוא למעלה מאדה"ר גם כמו שהי' קודם החטא, לפי שבביאת המשיח יהי' גילוי העצם, דלכן נק' מלך המשיח, דמשה נקרא משה רבינו, דאף שכתוב ויהי בישורון מלך ולפי דעה אחת זה קאי על משה מ"מ הנה שם התואר שלו הוא רבינו, היינו שהעיקר הוא שהוא רבינו ולא שהוא מלך, לפי שהוא לימוד שהוא ענין ההשגה, משא"כ משיח לא נקרא משיח רבנו כ"א מלך המשיח, דמלך הוא ענין רוממות ומקיף כמ"ש שום תשים עליך מלך שתהא אימתו עליך שהו"ע מקיף, ולכן נק' מלך המשיח, לפי שגם הלימוד דמשיח יהי' בבחי' ראי' שהו"ע מקיף, אבל מקיף זה יומשך גם בפנימיות, דזהו מ"ש ישכיל דישכיל הוא מלשון מפעיל, היינו שיפעול ענין הראי' בכל ישראל,

(קטע ממאמר ד"ה והחזרים גו', אחש"פ ה'תשי"ג - בלתי מוגה)

עבודה חדשה ומיוחדת שהיא בבחי' "קדשי שעה"

[. .] בדורנו זה ישנה עבודה חדשה ומיוחדת, שהיא בבחי' "קדשי שעה" - היינו, שכאו"א מישראל צריך להתכונן בעצמו ולהכין את הסביבה כולה לקבלת פני משיח צדקנו.

דהנה, עבודת ההכנה לביאת משיח צדקנו לא היתה שייכת כל כך לפני עשר שנים (וכיו"ב), והראי' - שמשח צדקנו לא בא במשך תקופה הנ"ל. ואילו בימינו אלו שייך ענין זה ביותר (ולכן, הרי זה "קדשי שעה"), כי משיח צדקנו בא בקרוב ממש, והראי' - שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא" וכפי שאומרים בכל תפלה (כמה פעמים בכל יום) "ותחזינה עינינו בשובך לציון" - ואין ענין יוצא מידי פשוטו.

(משיחת אחרון של פסח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)